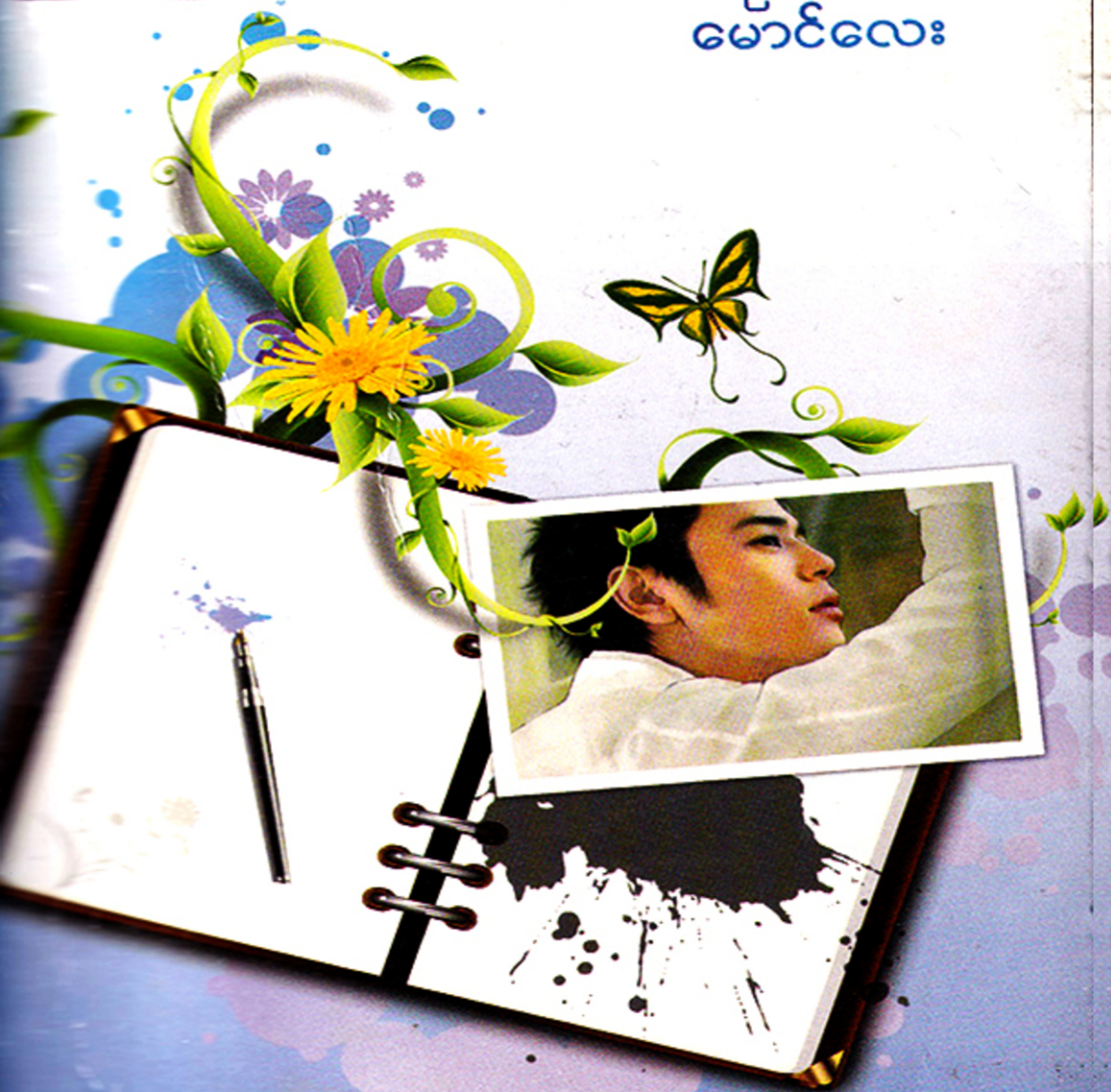

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည်နူးစေတီ

သံယောဇဉ်
မောင်လေး

အမျိုး
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"သေချာတယ် ယော၊ အဲဒါ ဘက်ထရီဝပ်သွားတာ"

"ဘာ"

သက်နှင်းဆက် စကားကြောင့် ယော ခရမ်းရောင် နေကာမျက်မှန်ကို အလန့်တကြား ဆွဲချွတ် လိုက်မိသည်။ ။

"ဒီလောက်လည်း ပြူးပြလန့်ဖျပ်မနေပါနဲ့ ယောရယ်၊ ဘက်ထရီဝပ်သွားတာ ဝပ်ရှော့တွေ ဘာတွေ သွားဖို့ မလိုပါဘူးဟဲ့"

"ငါကလည်း ဝပ်ရှော့သွားရမှာ ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး နှင်းရယ်၊ ဘက်ထရီဝပ်တာဆိုတော့ ဆင်းတွန်းမှ ရမှာ ပေါ့၊ နင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက် ရှိတာ ဘယ်သူဆင်းတွန်းမလဲ ... ကဲ"

မေးလေးပင့်ပြီး ပြောလိုက်သော ယောပုံစံကြောင့် သက်နှင်းဆက် က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။ ။

"ဟုတ်သားပဲနော်၊ ဒီနားမှာ တော့ ငါ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ ကားဆင်းမတွန်းရဲဘူး၊ ယော နင်ရော"

"သေလိုက်ပါလား"

မျက်မှန်ကို ကား Dashboard ပေါ်ပစ်တင်ရင်း ယော ရှုံ့မဲ့ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။ ဘယ်လို တွန်းရဲပါ့မလဲ၊ နှစ်ယောက်လုံးက ကျောင်းပြီး ဘွဲ့

ရလို့ အသက်အစိတ်ဝန်းကျင် အိုဗာမကျတကျ ပျံ့ကညာမမတွေဖြစ်နေပေမဲ့ ဂါဝန်တွေ စကတ်တွေနဲ့ လန်းလို့ ကောင်းတုန်း။

အလုပ်လုပ်သည့် နေရာမှာ စေ့စေ့စပ်စပ်နှင့် ဇီဇာကြောင်ကာ အပျိုကြီးစိတ်ဝင်သလောက် ဝတ်တာ စားတာ လည်တာပတ်တာတော့ ဆယ့်လေးငါးခြောက်နှစ် အပျိုဖြန်းလေးတွေ ဖလန်းဖလန်း ထပါတယ်ဆိုတာတောင် လိုက်မမီအောင် ကဲကြသည်။

Sunshine ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခု ဖွင့်ထားပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ ဦးစီးနေပေမဲ့ ဝါသနာက တစ်ယောက် တစ်မျိုးပင်။

ယောက်ယောက်ျားဆန်ဆန် Construction လုပ်ငန်းတွေ၊ ပြည်ပနဲ့ ပတ်သက်ပြီး Export, Inport လုပ်ငန်းတွေ စိတ်ဝင်စားပြီး နှင်းက Fashion Design ကို စိတ်ဝင်စားသည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ပြည်ပသွင်းကုန် ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီကြီးတွေမှာ ယောက် ရှယ်ယာတွေ လိုက် ထည့်ထားပြီး နှင်းကတော့ Fashion Design သင်တန်းကျောင်းတွေဖွင့်ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်ငံခြားအထိ သွားလေ့လာ သင်ယူသည်။

ကျောင်းပြီးခါစ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက စီးပွားရေးကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ခြေစုံပစ် ဝင်လုပ်ခဲ့သူတွေမို့ သူတို့ ဘဝမှာ ငွေကြေးနဲ့ အောင်မြင်မှုတွေက မရိုးနိုင်သည့် ပျော်စရာ ကစားစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြည်ပမှာ ပညာသွားသင်တော့လည်း ကိုယ်ဝါသနာပါရာ အတတ်ပညာရဲ့ ဒီပလိုမာတွေ ရအောင် ယူနိုင်ခဲ့ကြပြီး ကျင်လည်ရာ လောကတိုင်းမှာ ကွင်း(န်) ရထားသူတွေချည်းပင်။

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဈေးကွက်အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့်နဲ့ စပ်လျဉ်းပြီး ယောတို့ ဝေဖန်သုံးသပ်ပြီ ဆို အဖြေက နှစ်ခုမရှိ။ အပိုအလို အလျော့အတင်းမရှိ ကွက်တိဖြစ်နေရမည်။

အားလုံးထက် ကွက်ကျော်မြင်တတ်လို့ အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ အမြဲရှိနှင့် နေသော ယောအတွက် နံပါတ်တစ်ဆိုတာ အဆန်းမဟုတ်တော့။

နှင်းလည်း ထို့အတူပါပဲ။

Designer လောကမှာ အချိန်တိုအတွင်း နာမည်တစ်လုံးယူနိုင်ခဲ့တာ နည်းနည်းနောနော အရည်အချင်း ရင်းနှီးပေးဆပ်ရမှုမဟုတ်။

အခြေအနေ၊ အချိန်အခါနဲ့ ငွေကြေး ဗီဇဝါသနာတွေပေါင်းစပ်ပြီး ဇွဲ လုံ့လပါ ရင်းထုတ်ခဲ့ရတာမို့ ရရှိသည့် အောင်မြင်မှုက ကံကောင်းခြင်းမ ဟုတ်သော ထိုက်တန်မှုတစ်ခုပင်။

ယူတတ်လို့ ရခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခုနောက်လိုက်ရင်း တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့တဲ့ အသက် အစိတ်အရွယ် မိန်းကလေးတွေဆိုပေမဲ့ သူမတို့ စိတ်ခံစားမှုတွေက Out of date တွေတော့မဟုတ်။

ခပ်လန်းလန်း ခပ်ဆန်းဆန်းတွေနှင့် အမြဲလို နုမျစ်တက်ကြွနေတာ ပါပဲ။

ယခုလည်း နှစ်ယောက်သား ဝတ်စားလာတာတွေက ကြော်ငြာရိုက်မဲ့ မင်းသမီးတွေ ရှုံးသွား လောက်ပြီး အနောက်တိုင်းမော်ဒယ်တွေ လက်မှိုင်ချသွားနိုင်သည် ။

သက်နှင်းဆက်ဆိုသည့် နှင်းက အဝါရောင်တောက်တောက် အောက်ရှူး၊ Pants နှင့် အပေါ်က အစိမ်းရောင်လွင်လွင် လည်ထောင်လက်ပြတ် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးကို တွဲဝတ်ထားပြီး လည်ပင်းကနေ ရင်ညွန့်အ

ထိ ပုလဲပုတီးကုံးတွေ ဆင့်ဆွဲထားသည်။ ။ ရွှေညိုရောင်ဆံပင်အခွေအလိပ်တွေတော့ ဒီအတိုင်း ပခုံးပေါ်ဖြန့်ကျဲနေစေ ပြီး ဘဲဥပုံ နားဆွဲဝိုင်း အဖြူရောင်ခပ်ကြီးကြီးကို ဆွဲထားသည်။ ။

စီးလာသည့် ဦးချွန်ရှူးလေးက ပေါ့ပါးမလိုနှင့် ဒေါက်က သုံးလက်မ ခွဲကြီးတောင်မို့ လမ်းရိုးရိုး လျှောက်တာတောင် သိပ်မသက်သာလှ။

ယောကတော့ ရင်ဘတ်အောက်နားမှာ လက်တစ်ဝါးစာလောက်ရှိသည့် ဖဲပြားစည်းထားသည့် ခရမ်းရောင်ဂါဝန်လေးကို ဒူးဖုံရုံ Pants အဖြူကျပ်ကျပ်လေးနှင့် တွဲဝတ်ထား၏။ ဖြောင့်စင်းနေသည့် ရွှေဝါရောင်ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ စုချည်ထားပြီး ဆံထုံးလေးလို ခေါက်တင်ထားကာ ခရမ်းရောင် ပြေပြေပါသော Gucci မျက်မှန်ကို တပ်ထားတာမို့ သူမရဲ့ ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့် အသားအရေနှင့် လွန်စွာ လိုက်ဖက် တောက်ပနေလေတော့သည်။ ။

သူမက နှင်းလို Fancy တွေ သိပ်စိတ်မဝင်စားပေမဲ့ နဂိုရှိပြီးသား မျက်နှာလေးကိုတော့ ဂရုတစိုက် ခြယ်မှုန်းထားတတ်၏။

နဂိုမည်းနက်ကျော့ပျံ့နေသော မျက်တောင်တွေပေါ်မှာ အဝတ်အစားနဲ့ လိုက်မည့် ကာလာတွေ တင်သည်။ ။ မိတ်ကပ်တွေ အရမ်းမသုံးပေမဲ့ ဖူးအိနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာတွေက ကြောငြာမယ်လေးတွေလို အမြဲစိုရွှံ့တောက်ပြောင်နေတာကြောင့် စွဲမက်ငေးမောဖွယ် ကောင်းနေပြန် သည်။ ။

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လင်းထင်းတောက်ပနေသောအလှကယောကို ပိုပြီးဘုန်းတန်ခိုး ကျက်သရေ တိုးစေသလားမသိ။ နှင်းကျတော့လည်း Designer ဝီဝီ ခပ်မိုက်မိုက်ကလေး ဝတ်တတ် စားတတ်တာကြောင့် အားလုံး ငေးခနဲဖြစ်သွားတတ်သည်။ ။

မဆိုစလောက်ညိုတဲ့ နှင်းအသားလေးက မကြာခဏ Beauty Saloon သွား၊ ပေါင်းတင်၊ ရွှေသွင်းတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကြောင့် ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်ကလေးပေမဲ့ နဂိုဝင်းမွတ်ဖြူဥနေတဲ့ ယောက်ျားတော့ မမီပေ။

ဘယ်နေရာသွားသွား၊ အလန်းစား အမိုက်စားလေးတွေ ဝတ်တတ်တဲ့ သူမတို့ နှစ်ယောက် အခုတော့ လူထူပါတယ်ဆိုတဲ့ ရန်ကုန်-အင်းစိန် လမ်းတစ်နေရာမှာ မရှူနိုင်မကယ်နိုင် ဒုက္ခတွေ့နေရသည်။

"ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ယော"

နှင်းရဲ့ ရှုံ့မဲ့မဲ့မေးခွန်းအဆုံး ယော ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခြေနှင်းခုံပေါ် တင်ထားတဲ့ ခြေဖမိုးဖြူဖြူ ခြေချောင်းသွယ်သွယ် လေးတွေက အနက်ရောင်ကြိုးသိုင်း High Heel လေးထဲမှာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

ဒီခြေထောက်တွေ ဒီလက်တွေကတော့ ယောရဲ့ အနက်ရောင် လက်လက်ထနေသည့် CYGNUS ကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ခြေကန်လက်ကားတွန်းနိုင်မှာ မဟုတ်။ ဒီပုံစံတွေနဲ့ လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်။

ကားဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး တံခါးဖွင့်ဆင်းဖို့ တောင် အတော်ခက်ဦးမည်။

"ကျွတ် ... သေချင်တော့တာပဲ နှင်းရယ်၊ ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက် ကို အကူအညီတောင်းရမှာပဲ"

နှင်းက မှန်တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းချပြီး အပြင်ဘေးဘီကို ခေါင်းလေးပြုကြည့်သည်။ ယောလည်း လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်က လူအသွားအလာကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

"တစ်ယောက်တည်းဆို ရလား ယော"

"အင်း ... သန်သန်မာမာ ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်၊ ဒီနားမှာ လူတွေအစုလိုက် အပြုံလိုက် အကူအညီ တောင်းဖို့ တော့ မလွယ်ဘူးလေဟာ"

"ငါသိပါတယ်ဟဲ့"

"သိတယ်ဆိုရင်လည်း မေတ္တာဖြင့် ကူညီပါမည်ဆိုတဲ့ သကောင့်သားတစ်ယောက် အမြန်ရှာ"

ယောစကားအဆုံး နင်းက ဟီးခနဲရယ်သည်။

"နင်ပြောတဲ့ လူက ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထားမှာ လား"

"ရူပါကို တစ်ချက်လောက်ရှိုးပြီး Come on လုပ်ကြည့်ပေါ့ဟဲ့၊ နင့်မျက်နှာကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုထား"

"အံ့မယ် ... နင်ပဲ အဲလို အီတီတီမျက်နှာနဲ့ ကားဘေးဆင်းရပ်၊ ငါကတော့ တည်တည်တံ့တံ့ပဲ။ အလကားမရရင် ပိုက်ဆံပေးခိုင်းမယ်၊ ဟော ... ဟော၊ ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်လျှောက်လာတယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဖိုင်လေးတစ်ခုပဲပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ယော၊ အကူအညီတောင်းကြည့်မလား"

ယော ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်လာတဲ့ လူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးပြာရောင် ဖျော့ဖျော့ ရုပ်လက်ရှည်ကို နက်(ခ်)တိုင်နှင့် ဘာနှင့် အကျအနဆင်မြန်းပြီး Style pants နှင့် တွဲဝတ် လာပုံအရ ဒီအနီးအနား Tower တစ်ခုခုမှာ ရှိသည့် ကုမ္ပဏီက ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းလေး ဖြစ်ပုံရသည်။

ဒီပုံစံကို ကားတွန်းဖို့ အကူအညီတောင်းရမှာ အားနာစရာ။

"ဟင့်အင်း သူပုံစံက ဂျန်းဟဲ့၊ ကားတွန်းခိုင်းရမှာ အားနာစရာ၊ နောက်တစ်ယောက် စောင့်လိုက်ပါဦးမယ်"

ယောရဲ့ ပြောပုံကြောင့် နှင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ ပခုံးလေးတွန့်ပြီး တံခါး ပေါင်ကို တံတောင်နှင့် ထောက်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်နှင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။

"အကူအညီတောင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ အလုပ်တစ်ခုတိုင်းမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ လုပ်အားခဆိုတာ ရှိသင့်တယ် နှင်းရဲ့ ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံပေးတာ ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စေတနာကို တုံ့ပြန်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံပေးခိုင်းတာလည်း မဆိုးဘူး၊ ဒီနားမှာ စံပယ်ပန်းတို့ ဘာတို့ ရောင်းတဲ့ လက်ပွေ့ ဈေးသည် လေးတွေ မရှိဘူးလား"

"မရှိဘူး၊ ဟိုးရှေ့က လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ ပဲ ရှိမှာ ၊ ဈေးသည် ရှိလည်း ကားတွန်းနိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ အားလုံးနှပ်ချေးတဲ့ လောင်း ကလေးသာသာတွေချည်းပဲ"

"ဟုတ်လား ဒါဆိုလည်း ဗလတောင့်တောင့် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုပဲ စောင့်ကြတာပေါ့ဟယ်"

စကားအဆုံး ယောက သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ခပ်တိုးတိုးညည်းရင်း ခေါင်းလေးမော့ လက်ပိုက်ကာ လမ်းပေါ်ကလူအသွားအလာကို ကားဘက်မှန်ကနေ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြင်းကွင်းထဲကိုရောက်လာတဲ့ အဖြူရောင်အရိပ်လေးကြောင့် ယော ခေါင်းထောင်လိုက်မိသည်။ ။

ကောင်လေးတစ်ယောက်

နဖူးကနေ ပါးရိုးတစ်လျှောက် အုပ်မိုးဝဲဖြာကျနေသည့် ဆံပင်နက်နက်တွေကြားမှ ခေါင်းငုံ့ချ ထားသည့် မျက်နှာလေးက ဖြူနုဝင်းသန့်နေပေမဲ့ တီရှပ်အဖြူက ခပ်နွမ်းနွမ်းဝါကျင့်ကျင့်နှင့် Sky Blue ဂျင်းဘောင်း

ဘီက ဖြူရော်ရော် အရောင်လွင့်မှေးမှိန်နေသည်။ ။

ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ကို လက်မနှင့် ချိတ်ထားပြီး ခြေထောက်
တွေက တွေ့သမျှ ကျောက်ခဲက အစ ရွက်ခြောက်ကလေးတွေအထိ
အားလုံးကို ရှုပ်တိုက်ကန်လာပုံက ကလေးလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် အပေအ
တေဆန်လှသည်။ ။

ကြည့်နေရင်းနဲ့ ဘက်မှန်ထဲက အရိပ်လေးက တဖြည်းဖြည်းနီးကယ်
ဝီပြင်လာတာမို့ ယော ကိုယ်ကို ရှေ့နည်းနည်းကောင်းရင်း
အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။ ။

အားပါး ... ချောလိုက်တဲ့ မျက်နှာလေး

ယောက်ျားတန်မဲ့ နီရဲစိုဖတ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ထူထူပြည့်ပြ
ည့်နဲ့ ကောက်ကြောင်း ထင်းထင်းလေး။ သွယ်စင်းချွန်မြသည့် နှာတံ
လေးရဲ့ ထိပ်မှာ မျက်ခုံးနက်နက်လေးတွေက ထိစပ်လို့ ။ မျက်လွှာချ
ထားတာမို့ မျက်ဝန်းတွေရဲ့ စူးလက်တောက်ပမှုကို မမြင်ရပေမဲ့ ခပ်တို
တိုနဲ့ ထူစိပ်နေသည့် မျက်တောင်ရိပ်တွေကိုတော့ အတိုင်းသားတွေ့နေရ
သည်။ ။ သူ့ရဲ့ မျက်နှာလေးက ဒီလောက်အချိုးကျ သေသပ်နေတာတော
င် အဝတ်အစားတွေက တောက်ပလင်းလက်မှုမရှိ၊ နွမ်းဖျော့နေတာ ဘ
ယ်လိုမှ ရှုရက်စရာမရှိ။

ပိုနီး လာလေ၊ ဂျစ်ကန်ကန် ပေကပ်ကပ်နှင့် လောကကြီးကို အလိုမ
ကျသည့် မျက်နှာနုနုလေးက ပိုပြီးအထင်ကရ ဝီပြင် လာလေသည်။ ။

ကားဘေးနားသို့ ထိုကောင်လေး ရောက်လာတာနှင့် ယော
တံခါးအပြင်ကို ခေါင်းပြုပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟိတ် ... ရွတ်"

ဘာကြောင့် ဒီလိုကလေးကလား လှမ်းပြီး အသံပြုလိုက်မိမှန်းမသိခင် ယောပုံစံက အခုပဲ ကား ပေါ်က ခုန်ဆင်းတော့မလို ကသုတ်ကယက်ဖြစ်နေတာမို့ နှင်းက အလန့်တကြား ခေါင်းထောင်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

ယောရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ကောင်လေးက ခြေလှမ်းကို စုံရပ်ပြီး ခပ်စောင်းစောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ။ ထူးဆန်းစွာပင် ထိုအကြည့်တွေမှာ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အရေးတယူ ဂရုစိုက်ခြင်း ဘာဆို ဘာမှ အလျဉ်းမပါဘဲ အေးစက်အသက်မဲ့နေသည်။ ။

"ဒီမှာ ... တို့ ခေါ်လိုက်တာပါ။ တစ်ခုလောက် ကူညီနိုင်မလား"

သူက မျက်မှောင်တစ်ချက် တွန့်ချိုးပြီးလျှင် ယောတို့ နှစ်ယောက်ကို စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့် ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

မျက်နှာထားတင်းပေမဲ့ လေသံကတော့ သိပ်မဆိုးလှတာမို့ ယော အားတက်သွားရသည်။ ။

"ဟို ... ကား ... ကားက ဘက်ထရီဝပ်နေလို့ အဲဒါ"

"ကျွန်တော် ကားမပြင်တတ်ဘူး"

ပြောပြီးသည် နှင့် သူက ဆက်လျှောက်သွားဖို့ ပြင်သည်။ ။

"နေပါဦး၊ ကားက ပြင်ရမှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး"

နှင်းရဲ့ ခပ်စူးစူးအော်သံကြောင့် သူက ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ"

ယောနဲ့ နှင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြသ

ည် ။

"ဟို ... တွန်းပေးရမှာ "

သူက အင်တင်တင်ပုံနှင့် ကားနောက်ပိုင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သ
ည် ။

ယောက နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ကုတ်ခြစ်ရင်း ...

"ဟို ... အကူအညီတောင်းတာဆိုပေမဲ့ ဒီက မောင်လေးကို ထိုက်သ
င့်တဲ့ လုပ်အားခပေးမှာ ပါ။ အဲဒီအတွက် တစ်မျိုးမထင်နဲ့ နော်၊
ဒီအတိုင်းကြီး တွန်းခိုင်းရမှာ အားနာလို့ "

ယောစကားမဆုံးခင် သူက လက်ကာပြသည် ။

"တော်ပါပြီ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်"

ပြောပြီး ကားနောက်ကို ချက်ချင်းသွားတာမို့ ယောကလည်း ကမန်း
ကတန်းပင် စက်နှိုးလိုက်ရ သည် ။

ချက်ချင်းပဲ ကားက မောင်းလို့ ရသွားတော့ ယော ဝမ်းသာအားရ ဂီ
ယာချိန်းလိုက်စဉ် နှင်းက အထိတ်တလန့်ပုံစံနှင့်

"ဟဲ့ ... ယော ပိုက်ဆံပေးလိုက်ဦးလေ၊ နင်ပဲ ပြောထားပြီး"

"ဪ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ"

ယော လက်တစ်ဖက်က စတီယာရင်ကို ထိန်းကိုင်ထားရင်း ကျန်လ
က်တစ်ဖက်က အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို နှိုက်လိုက်၏။ လက်ထဲမှာ တစ်သိ
န်းအုပ် တစ်အုပ်ပါလာသည် ။ နှုတ်ယူပြီး ခွဲပေးလိုက်ဖို့ အချိန်မရသလို
အဲလိုလုပ်ဖို့ ယောမှာ လည်း ဆန္ဒမရှိပါ။

ဒါကြောင့် ယော ပိုက်ဆံတစ်အုပ်လုံး ပြတင်းပေါက်ကနေ လွှတ်ချ

ပေးခဲ့ရင်း လက်ပြုနှုတ်ဆက် ထားခဲ့သည်။ ။

ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မြင်ဖူးထားသလို သူက စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စွာ တောက်မခေါက် ခါးမထောက် ပါ။

ယော ပစ်ချပေးခဲ့သည့် ပိုက်ဆံအုပ်ကို ပြေးကောက်ပြီး ဝမ်းသာအံ့ဩသွားပုံလေးနှင့် ယောတို့ ကားလေးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တာကို ကားနောက်ကြည့်မှန်ကနေ မြင်လိုက်ရတာကြောင့် ယော ကြည့်နူးပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

"ဟဲ့ ယော၊ ပိုက်ဆံတွေပေးတာ များ လိုက်တာ အဲလောက်ပေးဖို့ လိုလို့လား"

ယော ပြုံးလက်စမျက်နှာနှင့် ပင် နှင်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မသိဘူး နှင်းရေ ရူပါလေးကိုကြွေပြီး သဒ္ဓါတရားတွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ် ထင်တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ပေးခဲ့မိတာ ဖြစ်မယ်"

ယောရဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောပုံကြောင့် နှင်းက ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ။

"သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းဘူးလား ဟင် နှင်း"

"မကောင်းပါဘူး ဘာစိတ်ဝင်စားစရာရှိလဲ၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ပုံစံက ပေပေတေတေ၊ အကူအညီတောင်းတာတောင် လုပ်ချင်သလို မလုပ်ချင်သလို အင်တင်တင်နဲ့ ပိုက်ဆံပေးတော့ ပြေးကောက်တာ သွက်လို့၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘဲ စရိုက်က တစ်မျိုး"

"တော်ပါတော့ နှင်းရယ်၊ ရှင်ကတော့ နိုင်စစ်ဟန်ပြောသလို အပျိုကြီးဖြစ်မှာ သေချာနေပြီ"

နှင်းက မျက်စောင်းထိုးသည်။ ။

"စကားပြောရင်း ဘာကိစ္စ နိုင်စစ်ဟန်က ပါလာရပြန်တာလဲ"

"ဪ ... စပ်မိစပ်ရာပေါ့"

မချို့မချင်အပြုံးနှင့် စချင်သလိုဖြစ်နေသော ယော၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှင်းက ဟွန့်ခနဲ အသံ ထွက် မဲ့၏။ နိုင်စစ်ဟန်ဆိုတာ နှင်းကို အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက လိုက်ပိုးပန်းခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ယခုထိ ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ အတည်မတွဲဘဲ နှင်းကိုသာ ဇွဲကြီးကြီးနှင့် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေဆဲတည်း။

နှင်းကလည်း မာနကြီးနေတာလား၊ တကယ်ပဲ မချစ်နိုင်တာလား မသိ။ ငယ်သူငယ်ချင်းဆို သည့် အတိုင်းအတာလေးနှင့် ခင်ခင်မင်မင်နေခဲ့ပေမဲ့ ချစ်ရေးဆိုတိုင်း အကြောက်အကန် ငြင်းဆန် နေဆဲပင်။

ထို့ကြောင့် နှင်းကွယ်ရာရောက်တိုင်း နိုင်စစ်ဟန်က "နှင်းကတော့ အပျိုကြီးလုပ်မှာ နဲ့ တူတယ်" ဟု ယောရှေ့မှာ ပင် ရင်ဖွင့်ညည်းညူကာ တစ်ဖက်လှည့်နှင့် အကူအညီတောင်းနေကျ။

အရမ်းမချမ်းသာပေမဲ့ သူ့အရည်အချင်းနှင့် သူ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသော နိုင်စစ်ဟန်နှင့် နှင်းကို သဘောမတူစရာအကြောင်းမရှိပေမဲ့ ယောက တိတိလင်းလင်းတော့ အောင် သွယ် မလုပ်ခဲ့ပါ။ ယခုလို မထိတထိ စကားလေးတွေနှင့် သာ စနောက်ခြင်းရှိသည် ။

နှင်းကလည်း နှင်းပါပဲ။ နိုင်စစ်ဟန်နှင့် အစခံရတိုင်း ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားတတ်တာ ဟိုး ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း မပြောင်းလဲသေးချေ။

"ဪ ... တို့ များကတော့ ကြိုက်လာပေးမဲ့သူ မရှိသေးတော့ ဈေး

ကိုင် ပဲများ မနေနိုင်ပေါင်၊ ကြုံတုန်း သဘောကျတာတွေရင် ကြိုက်ပစ်
လိုက်မှာ ပဲ၊ ခုနတစ်ယောက်ကို တကယ်ခိုက်တယ် သိလား၊ သူ့အထာ
တွေက အသစ်ဟဲ့"

ယောရဲ့ ပိုပိုသာသာအပြောကြောင့် သူမမျက်နှာ ပိုပြီးတွန့်မဲ့
ရှုံ့တွသွားသည်။ ။

"ဟွန်း ... နောက်ထပ်တောင် ထပ်တွေ့ချင်နေသေးလားမသိ၊
တစ်ခါတည်း လိပ်စာလေး ဘာလေး တောင်းထားလိုက်ပါလား"

"အပေအတေပေမဲ့ မာနလေးကတော့ ခပ်လွင့်လွင့်ပဲ ဆရာ၊ လိပ်စာ
တောင်းတာတောင် အလွယ် တကူပေးမဲ့ရုပ် မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆိုလည်း သူ့လိပ်စာကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်လိုက်ပေါ့ဟယ်"

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောလိုက်သော နှင်းစကားအဆုံး ပိုက်ဆံအုပ်ကို ဝမ်းသာ
အားရ ပြေးကောက်ပြီး အံ့ဩ တကြီးဖြစ်သွားသော ခပ်ဝါးဝါးပုံရိပ်လေး
ကို ယော ဖျတ်ခနဲပြေးမြင်လိုက်ရ၏။

တကယ်ပဲ သူ့ဆီက ဘာမဆို ငွေနဲ့ ဖလှယ်ယူလို့ ရနိုင်သလား။

ဟင့်အင်း .. ဒီအတွက်နဲ့ တော့ မင်းကို အထင်မသေးပါဘူး ကောင်
လေးရယ်။ ဘာမ ဆို စိတ်ထဲ ရှိတဲ့ အတိုင်း ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်တတ်
တာလေးကို ချစ်တာ။

အဲဒီလို ဟန်ဆောင်မှုမပါတဲ့ အဖြူထည်သက်သက်ပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၂)

အစားအသောက်တွေကို အလျှံပယ်မှာ ကာ ပလုတ်ပလောင်းစားနေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး မြတ်မိုး မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။ ။

စားပြီးသား ပန်းကန်လွတ်တွေလည်း သူတို့ စားပွဲပေါ်မှာ ပုံထပ်နေသေးသည်။ ဒါကိုပင် သူက အားရပုံမပေါ်သေးဘဲ တစ်ဖက် စားနေရက်နှင့် တစ်ဖက်က မိနူးကတ်ပေါ်က ရနိုင်သော အစားအသောက်တွေကို ထပ်ကြည့်နေတာမို့ ...

"သုည တော်ပြီလေကွာ၊ အိမ်ကို ဝယ်သွားဦးမလို့ လား"

"ဘယ်က အိမ်ကိုဝယ်သွားရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ လက်စသတ်ပြီး မုန့်အချို တစ်ခုလောက် မှာ စားမလို့ ကြည့်နေတာ"

"မင်းဗိုက်က ဆန့်သေးလို့ လား"

"ဆန့်တာပေါ့၊ ဟော ဒီကိတ်မမိုက်ဘူးလား၊ ပုံထဲမှာ တောင် စားချင်စရာ၊ ရှူး ... ရှူး ... နှာခေါင်းထဲတောင် အနံ့ရလာသလိုပဲ၊ ဒါလေး မှာ မယ်၊ သောက်စရာလည်း တစ်ခုခုမှာ ဦးမှ ၊ မင်းရော ဘာစားမလဲ"

"ဟင့်အင်း ... တော်ပြီ ဒီလောက်ဈေးကြီးတာတွေ အများကြီး စားကျင့်မရှိဘူး"

မြတ်မိုးစကားကြောင့် သုညက ခွက်ထိုးခွက်လန် အော်ရယ်လေသ

ည် ။ ထို့နောက်

"မင်းကတော့ ငတုံးပဲ"ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကာ ချောက်လက်နှင့် ခရင်(မ်)အနှစ်တွေကို လှလှ ပပပုံဖော်ထားသော ကိတ်ကိုမှာ လိုက်ကာ ပုံထဲမှာ ပြထားသည့် အရောင်အသွေးလှလှ စတော်ဘယ်ရီ မစ်ရှိုတ်တစ်ခွက်ကိုလည်း လက်ထောက်ပြလျက် ဒါပါယူခဲ့ပါဟု ထပ်ပြောလိုက်သေးသည် ။

မြတ်မိုးက စားလည်း စားနိုင်လွန်းသော သုညကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ခေါင်းယမ်းသည် ။

"ဒါနဲ့ မသိလို့ မေးပါရစေဦး ... မင်း ဒီလောက် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေ လာစား နေပုံထောက်တော့ အခြေအနေကောင်း လာပြီထင်တယ်"

မြတ်မိုးရဲ့ အမေးကို သုညက မဖြေ၊ လက်ကာပြရင်း လာချပေးသော ကိတ်နှင့် မစ်ရှိုတ်ကို စားရန် ဟန်ပြင်သည် ။

ကိတ်မုန့်ကို ဇွန်းနှင့် ကော်စားပြီး မစ်ရှိုတ်ကို ပိုက်နှင့် တစ်ချက်မွှေရင်းမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို မြတ်မိုးရှေ့ ထုတ်ပြလိုက်သည် ။

"ဟာ ... ပိုက်ဆံတွေ များ လှချည်လား သုည၊ မင်း ဘယ်မှာ ခွင်ဖန် လာတာလဲ"

မြတ်မိုးက ပိုက်ဆံတွေကို မထိရဲမကိုင်ရဲဟန်နှင့် ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တာမို့ သုညက မစ်ရှိုတ်ကို စုပ်သောက်နေရင်းမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည် ။

"ဘာမှ မမေးနဲ့ စားမှာ သာစား၊ ဘယ်ခွင်မှ လည်း မဖန်ဘူး၊ ဒါက

လုပ်အားခ ရထားတာ"

"လုပ်အားခ၊ ဒီလောက်များ တဲ့ လုပ်အားခမျိုး ငါတော့ တစ်ခါမှ မရဖူးပါဘူး"

"အရမ်းသဘောကောင်းပြီး ... ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်တဲ့ အလုပ်ရှင်မျိုးနဲ့ မင်း မတွေ့သေးလို့ နေမှာ ပေါ့၊ ငါကတော့ ဒါတွေ တကယ်ရလာတာ ငါ့လုပ်အားခ အစစ်ပဲ"

သုညစကားကို မြတ်မိုးက အံ့အားတသင့် နားထောင်နေပြီး မယုံရဲဟန်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောတတ်ပေမဲ့ သုညဆိုတဲ့ ကောင်က မြတ်မိုးကို လိမ်တော့မပြော တတ်။ လိမ်ပြောရမဲ့ လူတွေလည်း မဟုတ်။ မရှိအတူ ရှိအတူ ဆိုးတူကောင်းဖက်တွေမို့ တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက်အသိဆုံး။

"ဒါဆို မင်း ကားပွဲစားတွေဘာတွေ အရောင်းအဝယ် ဝင်လုပ်လာတာလား"

မြတ်မိုးမေးခွန်းအဆုံး သုညက ဟက်ခနဲတစ်ချက် ရယ်သည်။

"ကားပွဲစား ဟုတ်လား၊ ကားပွဲစားလုပ်ဖို့ မပြောနဲ့ ၊ ကားပွဲစားတန်းကတောင် ဖြတ်မလျှောက် ဖူးဘူး၊ ငါက အဲလိုတော်ကီနဲ့ လုပ်စားမဲ့ကောင်လား မြတ်မိုးရ၊ စကားတောင် အဆီအငေါ်တည့်အောင် နားဝင်ချိုအောင် မပြောတတ်တာ၊ သူများကို စကားချိုချိုနဲ့ ချုပ်ပြီး ရိုက်ထည့်ဖို့ သာတောင်မဖြစ်နိုင် သေးတယ်"

"မသိဘူးလေကွာ၊ မင်းရလာတာ ငါ့လို ထောင့်ငါးရာ နှစ်ထောင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်သိန်း လောက်ကြီးဆိုတော့ ငွေတွေအလုံးလိုက်ရတဲ့ ပွဲစားတို့ ဘာတို့ များ လုပ်ခဲ့သလားလို့ ၊ အင်း ... ငါလည်း မေးသာမေးရ

တာ မထင်ပါဘူး၊ မင်းမှာ အရောင်းအဝယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဆက်အသွယ်မှ မရှိတာ"

"ဟား ... ဟား ... ငါ့ကို အဲလောက်အထင်ကြီးတယ်ပေါ့လေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အထင်မသေးရင် ပြီးရော၊ ဒါတွေ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရလာတာ၊ အဲဒါတော့ လုံးဝယုံပြီးတော့ မင်းပါးစပ်ထဲကဟာတွေ အစာအိမ်ထဲတန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်အောင် စိတ်ချလက်ချ မျှူပစ်လိုက်၊ ကြားလား၊ ဘုရားဒကာ"

သုညအပြောကြောင့် မြတ်မိုးက အားတုံ့အားနာပြီးရင်း သုညရှေ့က ကိတ်မုန့်ကို ကယောင် ကတမ်း လှမ်းနှိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... စားချင်ရင် သပ်သပ်တစ်ခု မှာ ပါလား၊ ဘာ ခုမှ ရောယောင်ပြီး ငါ့မုန့် လာနှိုက် နေရတာလဲ"

"မေ့ ... မေ့သွားတာ၊ အဲလေ ယောင်လို့ ပါကွာ"

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသော မြတ်မိုးကိုကြည့်ပြီး သူ မုန့်ဝါးရင်း အားရပါးရ အော်ရယ်ပစ် လိုက်သည်။ ။ မြတ်မိုးကလည်း ခပ်တိုးတိုး ရှက်ရယ် လိုက်ရယ်လေသည်။ ။

"ဟယ် ... ယော ဟိုမှာ ဟိုမှာ ... ဟိုကောင်လေး မဟုတ်လား"

"ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘယ်ကောင်လေးလဲ နှင်းရဲ့ "

အပေါ်ထပ်သီးသန့်ဝိုင်းမှာ ထိုင်ရင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းသည့် ကြောင်လိမ်လှေကားကွေ့နား လေးက ဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း နှင်းက တအံ့တဩ ထအော်သည်။ ။

ယောလည်း ကော်ဖီခွက်ကိုချပြီး နှင်း ညွှတ်ပြရာဆီ လှမ်းငုံ့ကြည့်လို

ကံမိသည် ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ ကို ကားတွန်းပေးလိုက်တဲ့ ကောင်လေးပါ။ ကြည့်စမ်း ... မုန့်တွေကို ပါးဖြုန်းဖြု အားရပါးရတွယ်နေတာပဲ"

နှင်းက သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောပြီး သူ့ဘာသာ အတည်ပြုထောက်ခံကာ လတ်တလော လှုပ်ရှားမှုကို လည်း ဝေဖန်လိုက်သေးသည် ။ ဟုတ်ပါရဲ့ ။

ယော ထိုကောင်လေးကို အံ့သြငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်မိရက်သားဖြစ်သွားသည် ။ ယောတို့ ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ သူက သူ့သူငယ်ချင်းကို စကားလှမ်းပြောပြီး ဝါးလက်စတန်းလန်းနှင့် ပါးစပ်ကြီး ဟပြီး အော်ရယ်လိုက်တာမို့ နှင်းက ခပ်ရွံ့ရွံ့ပုံစံနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေရှေ့မှာ လက်ကလေးအုပ်ကာလိုက် ၏။

"အောင်မယ်လေး ... ရွံ့စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ပါးစပ်ထဲမှာ မုန့်တွေ ဝါးလက်စနဲ့ အဲလောက် ပြောဆိုရယ်မောနေရလား၊ ယော .. နင့်လူက တကယ်စရိုက်ပဲ"

နှင်းက သူ့ပါးစပ်ကိုသူ လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ကာရင်း မသတိသလို ပြောလိုက်ပေမဲ့ ယောကတော့ သူ့ရဲ့ ကလေးဆန်လှသော ချစ်စဖွယ်အပြုအမူတွေကို ဘယ်က ဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိသော ခွင့်လွှတ် နားလည်စိတ်နှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည် ။

သူ့နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်သာဆို အသန့်အပြန့် အလှအပကြိုက်သော ယောတစ်ယောက် ဝေခနဲ ထိုးအန်ချသွားနိုင်တာ သေချာလှ၏ ။ ယခုတော့ဖြင့် ...

"ဟဲ့ ... ယော အောင်မယ်လေး ငေးနေလိုက်တာ၊ ဒီလောက်ဖြစ်ပျက်

နေတဲ့ အပေအတေစရိုက် ကို နင်မို့ ရှုမငြီးဖြစ်နေတယ် အံ့ပဲ။"

"အပေအတေ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ရှင်ကလည်း ကလေးကို နှိပ်ကွပ် လိုက်တာ"

"ဘာ ကလေးကို၊ မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါကြီးက ကလေးလား"

အပေါ်စား စပို့ရှပ်အနက်ရောင်က သူ့ကိုယ်မှာ ကပ်ကျပ်နေပြီး တောင့်တင်းသန်မာသော သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ။ အရပ်ကလည်း ခြောက်ပေနှီးနှီးမို့ ယောက် ကလေးလို့ သုံးနှုန်းလိုက်တာကို နှင်းက ဘုရားတလျက် မဲ့ရွဲ့ရေရွတ်လေသည်။ ။

"အင်းလေ .. ကလေးပဲပေါ့၊ ငါတို့ ထက် လေးငါးနှစ်လောက် ငယ်တဲ့ ဥစ္စာ"

"ဪ ... သူက နင့်ကို မှတ်ပုံတင်တွေ မွေးစာရင်းတွေ လာပြထားလို့ လား"

"မျက်နှာလေး ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်၊ အလွန်ဆုံးရှိ ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ်ပဲ၊ လူက ထွားနေလို့ "

"တကတည်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး .. ဒေါ်ရွှေယောတို့ လည်း တစ်ခါပဲ တွေ့ရသေးတယ်၊ ဟိုက ဘယ်လိုပြုစားလိုက်သလဲ မသိဘူး၊ သည်းသည်းကို လှုပ်နေတာပဲ"

"ဒါကတော့ဟယ်၊ ငါက ချစ်သောမျက်စိနဲ့ ကြည့်တာကိုး၊ ရှင်ကတော့ မာကျောကျောနဲ့ လည်း မရ၊ ချိုချိုသာသာနဲ့ အနွံတာခံမဲ့လူလည်း မလိုနဲ့၊ အင်း ... ငှက်ပျောတုံးနဲ့ နီးပြီ"

"အောင်မယ်လေး ... ရှင်ပဲ နှစ်ပါးသွားဇာတ်ကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကပါ ဒေါ်ရွှေယော၊ ခုလည်း သွားတွေပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါဦး"

နှင်းရဲ့ အရွဲ့တိုက်စကားအဆုံး ယောက တမင်တကာ လှလှပပပြီးရင်း ကော်ဖီခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်ကာ ...

"တကူးတကတော့ နှုတ်မဆက်ဘူး နှင်းရေ၊ ဖူးစာသာ ပါလာရင် တောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်ကာကာ၊ သီတာခုနစ်တန် ခြားခြား ... ဘာနဲ့ မှ တားမရဘူးတဲ့ ၊ နောက်ထပ် ဆုံကို ဆုံရဦးမှာ ကြည့်လိုက်"

ဟု ပြောပြီး လက်ဖျစ်တစ်ချက် ဖျောက်ခနဲတီးပြလိုက်တော့ နှင်းက မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို နင့်နင့်နဲနဲ ထိုးချ လိုက်လေတော့၏။
